

frit for at forlange deslige Vdelsfer ansatte til et passende Pengevederlag.

Bemeldte Commission har tillige antaget, at hvad herom bestemmes med Hensyn til Skovparceller, med lige saa megen Føie maatte kunne anvendes paa andre ubebyggede Lodder, saasom Tørvemoser, Enge og deslige, hvilke Nogen eier i et andet Sogn end det, hvor han boer, og uden at han i samme Commune har nogen anden Eiendom, ved hvis Hjælp han kan præstere de paa en saadan Lod faldende Naturalvdesfer. Commissionen har desaaarsag indstillet, at et Tillæg i Overeensstemmelse hermed optages i Lovudkastet; men hertil har Ministeriet ikke fundet Anledning, da Forordningen af 25de Juni 1810 § 8 allerede indeholder den Regel, at, i Tilfælde af en Parcell's Afhændelse til en udenfor Sognet boende Mand, paaligger det Eieren at give Fuldmagt til en Mand i Sognet, til hvem Vedkommende kunne henvende sig i Henseende til hvad der af samme skal udredes, og der ikke synes at være tilstrækkelig Grund til at forandre eller ophæve denne Regel.

ad § 18.

Ministeriet maa med Landbocommissionen antage, at den i denne Paragraph foreslaaede Bestemmelse rettest bibeholdes til yderligere Betryggelse for, at Loven fuldstændigt opnaaer det tilstgtede Niemed, samt er med Commissionen enigt i, at de Tilfælde, for hvilke ingen af de foregaaende Paragrapher maatte findes at frembyde nogen bindende Analogie, muligt kunde være af en saadan Specialitet, at de derved opstaaede Spørgsmaal ikke egnede sig til Afgjørelse ved et almindeligt Lovbud.

I Forbindelse med Lovudkastet vare blandt Forsamlingens Medlemmer omdeelte de i Motiverne omtalte Aftryk af et ældre Udcast til en Lov om Udjevningen af Forffjellen mellem privilegeret og uprivilegeret Hartkorn med Motiver og Bilage, samt Indenrigsministeriets Skrivelse af 3die Marts 1849 og Landbocommissionens Betænkning over bemeldte Lovudkast, hvilke udelades her.

Det ligeledes af Indenrigsministeren foreslagte Udcast til en Lov, angaaende Ordningen af Bagernæringen i Kjøbenhavn, lyder saaledes:

Udcast til en Lov, angaaende Ordningen af Bagernæringen i Kjøbenhavn.

Fra 1ste Januar 1860 skal det staae Enhver, som efter de til den Tid gjældende almindelige Anordninger om Afgang til borgerlig Næring som Bager dertil er kvalificeret, frit for at nedsette sig som Bagermester i Kjøbenhavn og der at drive fuldstændigt Bageri, hvormod det indtil fornævnte Tidspunkt skal have sit Forblivende ved det i Rescriptet af 28de April 1739 V § 2 bestemte Antal af Bagergaarde, saa at der i denne Mellemtid ikke maa drives fuldstændigt Bageri uden i disse, dog saaledes, at dette kun skal gjælde om Staden selv, hvormod der kun skal fordrøes sædvanligt Borgerffab som Bager under de for dettes Erhvervelse almindelige Betingelser til at anlægge og drive Bagerier paa Stadens Grund, men udenfor Fæstningsværkerne. Saa skal det og i den nævnte Mellemtid være Fribagerne tilladt til Udøvelsen af det Næringsbrug, hvortil de nu have Afgang, at benytte sig af Medhjælp af een Svend og een Dreng for hver.

Motiverne til foranstaaende Lovudkast ere saalydende:

Bager-Næringen er for Tiden i Kjøbenhavn ordnet paa den Maade, at fuldstændigt Bageri kun drives i de 50 saakaldte privilegerede Bagergaarde. Naar undtages nogle ganske enkelte ifølge særegne Bevillinger oprettede Bagerier, ere de 50 Laugsbagerne, der ere i Besiddelse af hine Bagergaarde, eneberettigede til at bage Hvedebrød (dog saaledes, at ogsaa Fribagerne kunne bage Fransbrød); ligesom de have udelukkende Ret til den egentlige Forbagning af Rugbrød, idet Rugbrødsbagerne ingen Døn maae have, men alene maae tilberede Deigen til Rug- og Sigtebrød, som de skulle lade forbage hos Laugsbagerne og derefter maae udsælge. Afgangen til Borgerffab som Rugbrødsbager er begrændset paa samme Maade, som Afgangen til Høkerhandel, Værtshushold og de øvrige dermed i Klasse satte Næringer, navnlig saaledes, at der til dette Borgerffabs Erhvervelse udfordres en Alder af 45 Aar, hvorfra der